

Ježíš se modlí za mne

Papež František na střeďeční audienci vybízel, abychom nezapomínali, že Ježíš se za nás modlí k Otci, „dokonce i v okamžiku zkoušky, v okamžiku hříchu“. Musíme si „si být vědomi“, že „Ježíš se modlí“ za nás.

04.06.2021

Dobrý den drazí bratři a sestry!

Evangelia nám ukazují, jak zásadní byla modlitba ve vztahu Ježíše a jeho učedníků. Setkáváme se s tím již při

výběru těch, kdo se posléze stanou apoštoly. Lukáš umísťuje jejich vyvolení do zcela přesného kontextu modlitby: „V těch dnech vyšel na horu, aby se modlil; a celou noc strávil v modlitbě s Bohem. Když se rozednilo, zavolal k sobě své učedníky a vyvolil z nich dvanáct, které nazval apoštoly“ (6,12-13). Ježíš si je vybírá po noci strávené v modlitbě. Zdá se, že pro tuto volbu nebylo žádné jiné kritérium než modlitba, dialog s Otcem. Pokud bychom usuzovali podle toho, jak se budou tito mužové chovat, mohlo by se zdát, že to nebyla právě nejšťastnější volba, vždyť všichni utekli, nechali ho samotného před Utrpením. Právě to - a zejména přítomnost Jidáše, budoucího zrádce - však ukazuje, že tato jména byla vepsána v Božím plánu.

V Ježíšově životě se neustále vynořuje modlitba ve prospěch jeho přátel. Apoštolové mu občas působí

starosti, ale Ježíš, je nese ve svém srdci tak, jak je dostal od Otce, rovněž s jejich chybami, s jejich pády. V tom všem objevujeme, že Ježíš byl mistrem a přítelem, vždy připraveným trpělivě očekávat učedníkovu obrácení. Nejvyšším vrcholem tohoto trpělivého čekání je „opona“ lásky, jakou Ježíš rozestřel kolem Petra. Při Poslední večeři mu říká: „Šimone, Šimone, satan si vyžádal, aby vás směl protříbit jako pšenici; ale já jsem za tebe prosil, aby tvoje víra nezanikla. A ty potom, až se obrátíš, utvrzuj své bratry“ (Lk 22, 31-32). Je až zaskakující vědět, že ve chvíli podlehnutí slabosti Ježíšova láska neustává. (Někdo se zeptá) „Ale, otče, Ježíšova láska tu je i když jsem ve smrtelném hříchu?“ – Ano! – „A Ježíš se za mne modlí i tehdy?“ – Ano! – „Ale, co když jsem udělal opravdu zlé věci a mnoho hříchů, Ježíš mě stejně miluje?“ – Ano. Ježíšova láska a modlitba za každého z nás nikdy neustávají. Naopak,

nabývají na síle a my jsme v ohnisku jeho modlitby! To je věc, na kterou musíme vždy pamatovat: Ježíš se za mne modlí, modlí se za mne před Otcem a ukazuje mu rány, které nese na sobě, aby Otcovi ukázal cenu naší spásy. Je to láska, kterou k nám chová. Každý z nás ať na to nyní pomyslí: Modlí se za mne Ježíš v tuto chvíli? Ano! Tuto velkou jistotu bychom měli uchovávat.

Ježíšova modlitba se pravidelně vrací v klíčovém okamžiku jeho cesty, v okamžiku, kdy podrobuje zkoušce víru učedníků. Poslechněme si ještě jednou evangelistu Lukáše: „Když se (jednou) o samotě modlil a byli s ním jeho učedníci, otázal se jich: „Za koho mě lidé pokládají?“ Odpověděli: „Za Jana Křtitele, jiní za Eliáše a jiní (myslí), že vstal jeden z dávných proroků.“ Zeptal se jich: „A za koho mě pokládáte vy?“ Petr odpověděl jménem všech ostatních: „Za Božího Mesiáše!“ (9, 18-21). Velké zvraty v

Ježíšově poslání vždy předchází modlitba, nikoli jen letmá, nýbrž intenzívní, dlouhá modlitba. Tato zkouška víry, kterou bychom mohli považovat za jakýsi cíl, se ukáže být naopak novým počátkem pro učedníky, protože od této chvíle jakoby Ježíš pokročil o stupínek výš ve svém poslání a začíná s nimi otevřeně hovořit o svém utrpení, smrti a vzkříšení. V této perspektivě, jež bezděčně vyvolává odpor jak v učednících, tak v nás, kteří čteme evangelium, je modlitba jediným zdrojem světla a síly. Pokaždé, když cesta začíná stoupat, je zapotřebí ponořit se do hlubší modlitby

Poté, co Ježíš předpověděl před učedníky, co ho čeká v Jeruzalémě, vskutku dochází k události Proměnění. „Ježíš vzal s sebou Petra, Jana a Jakuba a vystoupil s nimi na horu pomodlit se. Když se modlil, výraz tváře se mu změnil a jeho šat oslnivě zbělel. A hle, rozmlouvali s

ním dva muži - byli to Mojžíš a Eliáš. Zjevili se ve slávě a mluvili o jeho smrti, kterou měl podstoupit v Jeruzalémě“ (*Lk 9, 28-31*), totiž o Utrpení. A tedy k tomuto předčasnému vyjevení Ježíšovy slávy dochází v modlitbě, když byl Syn vnořen do společenství s Otcem a přitakával plně jeho láskyplné vůli, jeho plánu spásy. A z této modlitby vzejde pro všechny tři zúčastněné učedníky jasné slovo: „To je můj vyvolený Syn, toho poslouvejte!“ (*Lk 9,35*). Z modlitby přichází výzva poslouchat Ježíše, vždycky z modlitby.

Z tohoto rychlého putování napříč evangeliem můžeme vyvodit závěr, že Ježíš si nejen přeje, abychom se modlili jako se modlí On, ale ujišťuje nás rovněž, že i kdyby naše pokusy o modlitbu byly naprosto marné a neúčinné, můžeme vždycky spoléhat na jeho modlitbu. Musíme si uvědomovat, že Ježíš se za mne

modlí. Jeden dobrý biskup mi jednou vyprávěl, že ve velmi nepěkné chvíli a velké zkoušce jeho života, v okamžiku temnoty, pohlédl v bazilice vzhůru a uviděl nápis, kde stálo: „Petře, budu se za tebe modlit“. A dodalo mu to sílu a útěchu. Totéž nastává vždycky, kdykoli si každý z nás uvědomí, že se za něho Ježíš modlí. Ježíš se za nás modlí. Právě teď, v tuto chvíli. Pocvičte si paměť a opakujte si to. Když stojíte před těžkostmi, když se ocitnete na drahách roztěkanosti, (říkejte si) Ježíš se za mne modlí. „Ale otče je to skutečně pravda?“ (- napadne někoho). Je to pravda, On sám to řekl. Nezapomínejme na to, že tím, co každého z nás podpírá v našem životě, je Ježíšova modlitba za každého z nás, jmenovitě, se jménem i příjmením, před Otcem, a ukazuje mu rány, které jsou cenou naší spásy.

I kdyby naše modlitby byly pouhým koktáním, i kdyby byly poznamenány

kolísavou vírou, nemáme v Něho nikdy přestat doufat. Neumím se modlit, ale On se modlí za mne. Podpírány Ježíšovou modlitbou spočinou naše modlitby na orlích křídlech a vystoupají až k nebi. Nezapomínejte na to: Ježíš se za mne modlí. „Právě teď?“ – Ano právě teď. V okamžiku zkoušky, v okamžiku hříchu, také tehdy se Ježíš s velkou láskou modlí za mne.

RadioVaticana.cz

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/papez-frantisek-jezis-kristus-modlitba/>
(22.03.2026)